

møller kunne komme til Anvendelse, naar Bjærgningen er forbunden med Farer og Anstrengelser, og om de i saa Tilfælde kunne faa Halvdelen. Derom vilde jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, da jeg i modsat Fald vilde ønske, at man ændrede Forholdet saaledes, at de fremdeles fik Halvdelen udbetalt i Findeløn, saaledes som det har været gældende Ret i over 600 Aar.

Justitsministeren (Melleman):

Før saa vidt angaar de Bemærkninger, der ere fremkomne om den private Forstrandsret, skal jeg først tillade mig at fremhæve, at de jo angaa et meget underordnet Punkt i Loven, og at de derfor ikke kunne tjene som Indvending mod Loven som Helhed. De Bestemmelser, man maatte anse for rigtige at indsætte for at beskytte den private Forstrandsret, vil man let kunne blive enig om, og det vil i alle Tilfælde kun være nogle Smaaforandringer i Lovforslaget, der i den Henseende ville være fornødne. Imidlertid skal jeg dog kun bemærke, at jeg kan ikke erkende, at den private Forstrandsret i Virkeligheden bestaar i andet end det, at medens Staten ellers faar Bærdien af det, hvortil der ingen Ejer melder sig, efterat Bjærgningsomkostningerne ere fradragne, er Forholdet ved de private Forstrande dette, at det tilfalder de private forstrandsberetigede, og det er der ikke noget Mennekte, som tænker at gøre nogen Forandring i. Det, som bliver tilovers, efterat Bjærgningsomkostningerne ere fradragne, og hvortil der ingen Ejer melder sig, skal paa den private Forstrand tilfalde Forstrandsejeren ligesom hidtil. Derimod kan jeg ikke erkende, at der i den private Forstrandsret skal ligge en Berettigelse for Forstrandsejerne til at ordne Fremgangsmaaden og Kontrollen med det hele. Det er aabenbart noget, som maa tilkomme Staten, og som Staten til enhver Tid har forbeholdt sig at afgøre gennem sine Love. Før saa vidt Christian V's Lov i den Henseende indeholder Bestemmelser, er der ikke noget i Vejen for, at vi kunne forandre den ved ny Love. Det er efter min Mening ikke noget, som saaledes kan være indbefattet i den privates Ret, at han skal kunne unddrage Staten en kontrolerende Indgriben for at sikre sig,

at alt gaar ordentligt til ved Bjærgningen. Derfor kan jeg i Princippet — som jeg udtalte i den Skrivelse, som ledsager Landstingets Udvalgs Betænkning — ikke erkende, at der egentlig ved dette Lovforslag er foretaget noget, som griber ind i de paagældendes Ret, i alt Fald naar undtages denne lille Bagatel med de 10 Kr., som jo er rettet. Derimod har jeg ment, at der kunde være Grund til at imødekomme de private Forstrandsejeres Krav, navnlig for saa vidt, at der der var truffet en Ordning af Bjærgningsvæsenet, som i og for sig fandtes forsvarelig, og dertil sigter ogsaa den Bestemmelse, som findes i Slutningen af 2det Stykke af § 4, hvor der staar: „Saa de private Forstrande kunne saadanne Bjærgelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsministeriet findes fornødent“. Det forekommer mig, at dermed er egentlig sagt, hvad der bør siges. Er der truffet en saadan Ordning, som kan betragtes som fyldestgørende, saa er der ingen Grund for Staten til ikke at lade den blive bestaaende. Skulde det imidlertid findes, at den bestaaende Ordning giver Anledning til Misbrug, kan jeg ikke erkende, at Staten skulde være udelukket fra at gribe ind og træffe andre Forholdsregler, som i den Henseende ere mere betryggende. Den Ordning af Bjærgvæsenet paa Forstranden, som omtales i det Aftikstykke, som den ærede Taler, der bragte dette Spørgsmaal paa Bane, omtalte, er jo en Ordning, som ingen Sinde er bleven konfirmeret af det offentlige, og som derfor ikke har nogen saadan Fæsthed, at det offentlige i og for sig kan anses for forpligtet til at respektere den, naar den ikke maatte findes, at være rigtig og hensigtsmæssig. Men, som sagt, saalænge der ingen Misbrug finder Sted, og saalænge der ingen begrundede Klager føres over den bestaaende Tilstand, hvad jeg heller ikke ved, der er ført, saa mener jeg, det er rigtigt, at der er Udgang til at opretholde den, men jeg synes ikke, at Staten definitivt kan frastrive sig Retten til at gribe ordnende ind i disse Forhold, dersom de findes ikke at være svarende til Djemebedet. Hvad det Forbehold angaar, der i øvrigt kunde være at træffe, dersom man ikke anser dem, der findes i Lovforslaget, som det nu lyder, for tilstræffelige, da er det jo et underordnet